

under Anklage, det er det ærede Medlem fra Leire, der er under Anklage. Det, vi have ønsket at faae at vide, det, som vi ſatte Pris paa at erfare, er, om det ærede Medlem i en eller anden Forbindelſe har ſagt i Kredſen: „Hvis I ville, ſom jeg vil i politiſt Henſeende, ſaa ſtøtter jeg Oders Jernbanefag, men hvis I gaa imod mig, modarbejder jeg Oders Jernbane.“ Det er dette Spørgsmaal, ſom vi ønske at faae ſkaret, thi deraf kunne vi uddrage Slutninger ikke alene med Henſyn til det ærede Medlems Agitations Hæderlighed, men overhovedet til Beſtaffenheden af de Midler, ſom anvendes fra de Herrens Side under Valgene, og vi have en dobbelt Interesſe af at lære dette at kjende netop nu, fordi der fra det ærede Medlems og adſkillige af hans Meningsſællers Side er blevet talt i dybt bevægede Ord om det „Tryk“, under hvilket Høire havde ſøgt at bringe den menige Befolkning, og om de „utilbørlige“ Midler, ſom ere anvendte. Derfor ſatte vi ſaa megen Pris paa at erfare, om ſaadanne Midler ſom det, at man truer en Kredſ, at man anvender ſom Motiv i politiſke Sager en Jernbane, virkelig ere brugte, og det er det ærede Medlem, ſom derom har at afgive Forklaring. Men om ſaa Toldforvalteren i Aſſens var en af de ſtørſte Syndere, der tænkes kan (En Stemme: Toldere og Syndere). Ja, der findes jo dog ogſaa reſpektable Toldere — jeg ſiger, at om end han var den ſtørſte Synder, vilde det ikke hjælpe det ærede Medlem fra Leire det Allermindſte, thi det Faktum, ſom er det egentlig politiſt Interesſante, er ikke, hvad Toldforvalter Janſen har ſkrevet i Wiſen eller ſagt paa et Valgmøde, men hvad det ærede Medlem fra Leire, en af de ledende Mænd i et politiſt Parti, der i forrige Samling udgjorde det relative Flertal, og ſom vel nu er ſunket ned til et Mindretal, men dog alle Tider indtager en betydningsfuld Stilling, hvad en ſaadan Mand tror at kunne gjøre og ſige, naar det dreier ſig om at virke i et Valgs Interesſe. Dette er Spørgsmaalet, alt det Andet er temmelig ligegyldigt. Jo mere dette Angreb af Toldforvalteren — man kan jo nu næſten kalde ham for den berømte Toldforvalter — puffes op, og jo mere Talen om Jernbanen og dens Betydning for dette Valg breder ſig — og det ærede Medlem for Leire gjorde Alt, for at tillægge denne Sag den ſtørſte Betydning — beſto klarere bliver det for Enhver, hvor ubeføiet den ſaldne Kandidats Klage er. Thi har denne Sag virkelig ſpillet den Rolle, ſom man nu tillægger den, bliver det aldeles ubegribeligt, at den ſaldne Kandidat ikke berørte den de to Gange, han havde Ordet, eller ikke ſørgede for, at de Formier tilfredsſtilledes, hvorunder han tredie Gang kunde have ſaaet Ordet for at berøge den. Dette Vaaben er et af den Slags tveæggede Sværd, ſom egentlig ſnarere ſaarer den, der bruger det, end den, mod hvem

det er rettet, og det forekommer mig, at det ærede Medlem gjorde retteſt i kun at holde ſig til det, der har Interesſe, nemlig hans egen Optræden under dette Valg, og ſlet ikke opholde ſig ved Toldforvalteren. Dermed haaber jeg at være ſædlig med denne Side af Sagen, idet jeg forøvrigt ſkal erklære mig fuldſtændig rede til at ſvare det ærede Medlem paa, hvad han yderligere maatte have at ſige angaaende dette.

Med Henſyn til det af mig ſtillede Endringsforſlag har jeg godt kunnet ſe, at det ikke var frit for en vis Fare at ſtille Endringsforſla. til et Forſlag, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Man kan ikke lide „Beſſermachen“ — naar det anvendes overfor ham ſelv, han betragter det ſom ganſke utilbørligt, at Nogen kunde forſøge paa at bringe hans Tanter i nogen anden Form end den, han ſelv har valgt. Denne Riſiko var mig beſjendt; men desværre var Tiden for kort til, at den kunde fuldſtændig overvindes, og dette, at Tiden var for kort, ſkylder jeg at ſige, kan jeg kun tilſkrive Forhold, ſom gjorde det vanſkeligt for mig at overveie med Andre, hvilke Skridt det kunde være rigtigt at foretage i denne Sag, thi vi have været temmelig ſtrækt beſkjæftigede i de ſidſte Dage. Alt mit Forſlag er kommet frem, er dog ikke begrundet i, at jeg føler ſærlig Trang til nogen „Beſſermachen“ overfor det ærede Medlem, men i en Tro paa, at der virkelig var naaet noget Rigtigere og Henſigtsmæssigere ogſaa efter det ærede Medlems Opfattelſe ved den Form, ſom jeg har tilladt mig at bringe Forſlaget i. Jeg kan med Henſyn til ſelve Sagen atter ſige, at for mig er det praktiſt ganſke uden Betydning, om vi vedtage det ærede Medlems Beſlutning, min Afſattelſe af den eller ſlet ingen, thi jeg tvøler ikke om, at i alle tre Tilfælde vil Følgen blive, at Valglovens § 35 i Fremtiden praktiſt vil fortolkes paa den Maade, ſom Folkethinget nu engang har tilkendegivet ſom ſin Opfattelſe. Dertil ſvarede man mig nu: „Men Folkethinget har ikke givet nogen Opfattelſe tilkjende, uden hvis det i en meget ſkarp Form udtaler ſin Misbilligelſe.“ Ogſaa uden Afſtemning her vil der imidlertid være et tilſtrækkeligt Motiv for Valgbestyrelſernes Formænd til at fravige den Opfattelſe, ſom nu ſærlig Herr Lindberg har gjort gjældende, thi det vilde de ialtfald vide, at naar en Beſtandskandidat er ſalden med en ringe Stemmeſtjælf, og ſaadanne Ting ere ſkete ſom nu i Aſſens, er en Klage den uundgaaelige Følge, og ingen Valgbestyrelſes Formænd vil da kunne forſvare at udsætte Kredſen, hvis Repræſentant han jo i ſin Funktion er, for i en kortere eller længere Tid at ſævne ſin gyldige Repræſentation i Thinget og maaske udsætte den for at maatte vende tilbage til nyt Valg. For mig er det alſaa en